

БЛАГОВѢСТНИК

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПÔДК. РУСИНОВ

РОЧНИК XIV.

РÔК 1934.

ЧИСЛО 7.

ЮЛІЙ

Дай Господи Однôсть Церков
(Св. Йосафат).

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛ.
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ В УЖГОРОДЪ, УЛ. РАКОВЦІ 54.

Важне для Впр. 00. Духовників

Вже вийшов III. том „Популярні катехитичні проповіди“ о. Павла Швилинского.

Про Божу Благодать і св. Тайни. Сей підручник єсть одиноким в своєм родѣ и не повинен хибувати нѣ в одній бібліотецѣ священика.

Сторон 272. Цѣна Кч. 16, з почтою Кч 18. Печатається

IV. том тогож автора

„Про праведнѣсть христіянську і про послідні річи.“

Выїшла нова брошурка:

МАЛЫЙ ПѢСЕННИКЪ ЦЕРКОВНЫЙ

(безъ нотъ) сторонъ 64, содержить 11 пѣсень до Найсв. Сердця Іисусового, 3 до Страстей Христовыхъ, 19 до Пресв. Богородицѣ и 3 до Св. Угод. Божихъ.

Цѣна 2 Кч., зъ почтою 2 50. Кч.

Почитатель Марії купуйте нову книжку!

НАСЛІДУВАННЯ МАРІЇ.

Аск. Бібліотека Книга II.

Въ той книжочцѣ знайдете прекраснѣ науки, якъ сама Преч. Дѣва Марія дає тымъ, котрѣ є люблять и хочуть її вѣрно служити.

Сеся книжочка бôльше нась потрафить научити, якъ великъ товстъ книги. Хто є перечитає, певно загреє свое серце до любови до Царицѣ неба, а особливо набере христіянського духа.

Книжочка має 128 стр., а коштує лише 3.50 Кч. Зъ почт. 4 Кч.

При замовленю адресуйте такъ:

Выдавництво 00. Василіянъ въ Ужгородъ, ул. Раковця 54.

Число 7.

Юлій

Роцник XVI

БЛАГОВѢСТНИК

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВ

Редакція, адміністрація, експед.
Выдавництво Чина св. Василія В.
в Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.
Выходить 1-го кожного мѣсяця

Вôдвѣчат. Редактор:
о. Теофан Скиба ЧСВВ

Предплата на цвільний рôк 10 Кч
за границею 17 Кч.; Одно число 1 Кч. Выходить 1-го кожного
мѣсяця

Стараймося пôзнати Пресв.
Серце Ісуса.

ЛЮБОВ ВСЕ МОЖЕ“, каже св. Письмо. Любов — се найбôльша сила, якою розпоряджає світ. Нема на свѣтѣ могутности, нема силы, що потрафила б опертися правдивої любови.

Много на свѣтѣ говориться и пишеться про любов. И вы всѣ, нашѣ Читачѣ, коли читали яку книжку, чи то свою, чи випозичену з читальнѣ, певно завважали, що в кожд旣й майже книзѣ пишеться про любов. — Але про любов земську, яка тôльки якийсь часок одурює, затуманює ум и серце, а опосля стає нераз жерелом страшных терпѣнь. О том можуть переконати нас щоденнѣ часописы.

А однак кожд旣й чоловѣк є сотворений и призначений до любови. Бо любов — се Божа іскра, вкинена у нашу душу. Тому без правдивої любови чоловѣк не може жити. А деж є щукати? — Там, де вона є, де вона має своє жерело. Ми, що почитаємо Пресв. Серце Ісуса, знаємо, що жерелом правдивої любови є Вôн — наш Спаситель, Христос Господь. „Бôльшої любови нѣхто не має, як той, що кладе душу свою за своих другôв“. Отсе власнѣ слова нашего Спасителя. Вôн з любови до нас все жертвував. И тому любити Його — се наша ціль, наша конечність.

Однак, щоби когось любити, треба наперед його познати. И наше серце домагається правдивого и широго познання Особы Иисуса — Господа, Його Пресвятого Серця. Якжеж мы Його познаємо?

Вже Вон сам тому зарадив. Вон натхнув своїм Божим духом деяких людей, що описали нам Його дѣла, слова — словом все Його житя. А здѣлали се Його Апостолы — Євангелисти тѣ, що були або самѣ очевидними товаришами Христа й свѣдками Його поступованя, або

вѣд таких свѣдкôв чули про дѣла Христа. Тому св. Євангеліє є для нас наче зеркало, в котрому мы бачимо вѣрный образ Особы Христа и Його Божого Серця.

З каждого слова св. Євангелія пробивається велика любов, Христового Серця и то любов 1) до небесного Отца и 2) до нас, людий. Вже в самом учоловѣченю, а ще бôльше в рôздвѣ Спасителя выступає та любов у повном блеску. Бо чиж се не є доказом найбôльшої любови, що Вон, Божий Сын, вôдвѣчный Бог, для прославленя своего небесного Отца и сповнення Його волѣ покидає небо враз из всею його славою, а приймає на Себе марну людську природу и як найбѣднѣше дитя приходить на свѣт в опущеном вертепѣ? И цѣле Його житя на нашїй землї се один безпереривный гимн (пѣсня) любови зглядом В ôтца. Та деколи сей чудный гимн уноситься могутнѣйшим звуком. И так Ісус, яко дванацятьлѣтний молодець остає в Єрусалимськїй святиинї и спричинює тым великий бôль и смуток своїй Матери Марії и св. Йосифови. Коли вони, найдшовши Його, скаржаться на свой смуток, Христос выразно заявляє, що крóm земської рôднї важнѣйшим Йому Його небесный Родич и Його волю передусѣм мусить сповнити. „Чи вы не знали, що в том, що є моего В ôтца, треба менѣ бути“? (Лук. 2,49). А проповѣдуючи Євангеліє на селах и мѣсточках, творить численнї чуда, выразно и часто заявляє, що прийшов сповнити лиш волю своего небесного В ôтца, що сповнення той волѣ — се для нього немов хлѣб щоденний. „Моя страва є, щобы я творив волю Того, що мене послав и довершив Його дѣло“. (Йо. 4,34). Та любов Його до В ôтца выявлена в цѣлковитом поданюся Його волї була так велика ѹ можетня, що навѣть не захиталася в найтяжшої хвилї Христового житя, в хвилї наступаючих страстей и смерти, хоть Його людська природа дрожала перед ними. И тодѣ Спаситель оказує повну згоду з волею сво-

го Вôтця словами: „Отче... не моя воля, а твоя нехай буде“. (Л. 22,42). И в тôй любови, хотяй почувається опущенним вôд Вôтця, кончить свое житя на хрестѣ. „Отче в руки твої передаю духа моого“. (Л. 23,46).

Крôм прославленя небесного Вôтця и сповненя Його волѣ мав Христос сповнити на землѣ ще другу задачу — вôдкупити, спасти людей з неволѣ діявола и грѣха. Й тому и до нас, людей оказал Вôн свою превелику любов. Вôн же Творець прийшов принести из себе жертву и то жертву кроваву за свої соторѣння. Чи можна подумати про бôльшу любов? И про сю Його любов до нас людей говорить кожда стрѣчка, кожде слово св. Євангелія.

„Перейшов землю творячи добро“, каже о Ісусѣ св. Письмо. Своєю любовю обнимає Вôн всіх, заробно богатих, як вбогих. Зараз посля своєго рôзду кличе до своєї колыски вбогих пастирів, а також богатих мудреців із Сходу. Та однак особлившу любов оказує вбогим, терплячим, а передусім грѣшникам. Першѣ свої кроки в апостольському походѣ направляє Христос помѣж найубогих мешканців-заробників Галилеї. И з помѣж них вибирає своїх товаришів — Апостолів. Як добрый, ласкавий Отець, йде Вôн мѣж бѣдноту, проповѣдує їм добру новину, уздоровляє єхнїх хворых, навѣть мертвих воскрешає, як сына-одинака вбогої вдови, кормить єх чудесним способом хлѣбом в пустынї. Але коли хто і з багачів звертається до Нього з просьбою, Христос не вôдказує йому, як пр. сотникови, Яирови, Закхейови и др.

А вже особлившою любовю обнимає Вôн тих, що з помѣж всіх нещасних є найнещаснѣйшими; себто грѣшників. Обходитьсь з ними, як найлѣпший лѣкар з хворым. Оказує їм повноту любови свого доброго, солодкого Серця. Фарисеї приводять до Нього чужоложницю, яку по законови Мойсея треба було вкаменувати. Ісус

не тольки що не осуждує є̄, але ще й боронить: „Хто з вас без грѣха, нехай перший кине на ней каменем“. (Йо. 8,7). И упомнувши є̄, щоби бôльше не грѣшила, вôдпускає в миръ. Без одного словечка доганы прощає Магдалинъ великъ й численнъ грѣхи и дозволяє ъй тѣшитися великою своею ласкою и прихильностю, хотяй через те стягає на себе лукавъ пôдозрѣня фарисеїв. Вступає до домов грѣшникôв, приймає у них гостину, як в Закхея, щоби тым способом навернути ъх до опамятаня. Найкраще однак змалював Спаситель всю доброту свого Серця зглядом грѣшникôв в притчѣ про блудного сына. Та при тôm так люблячим и милосердным являєся Ісус лишень для грѣшникôв, що хотять навернутися. За то для закаменѣлых в своїх грѣхах фарисеїв має лиш слова осуждення.

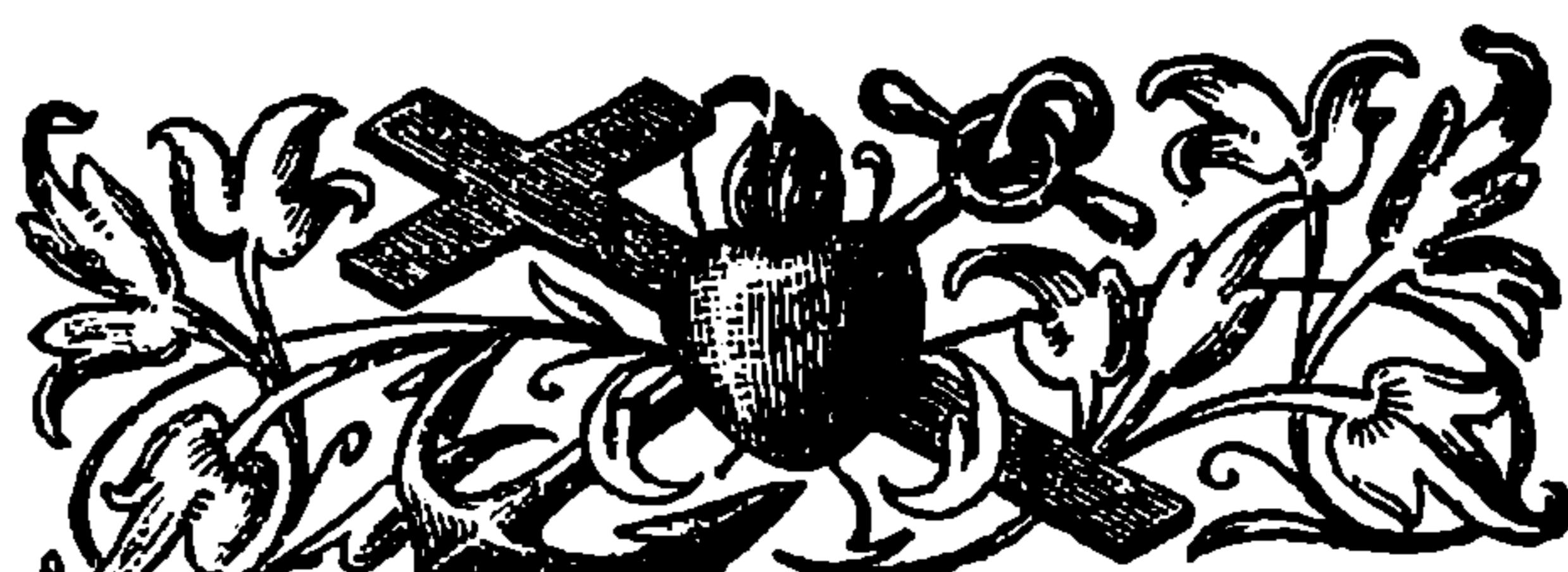
И тому дѣйсно, як каже св. Апостол Павло, в Ісусѣ „явилась доброта и чоловѣколюбѣ Бога“. (Тит. 3,4). Бо Вон се сама доброта й любов.

Та однакож та любов Христового Серця не найшла належнього вôдгуку в людських серцях. Напротив, люди по бôльшой части вôдплачуються Йому ненавистю и переслѣдуваням. „У свое прийшов и свої його не приняли“. (Йо. 1,11). И не лиш не приняли, але ще й переслѣдували, проганяли. Зараз посля свого рôзду мусить Ісус втѣкати з жидовської землї перед гнѣвом лютого Ирода и шукати захисту серед поган в Єгиптѣ. А опосля, коли виступив яко Учитель народôв, кôлько ж то всяких переслѣдувань, насмѣшок, зневаг, пôдозрѣнь, очернень мусить вон зносити вôд своїх ворогôв? А тѣ вороги були чисельнѣ и могучї. Вони не зважають на любов и ласкавость, що окружает особу Христа, слѣпъ не добавочують великих чудес, якъ Вон чинить всемогучою силою, вони прямо діяволською злобою переслѣдуют Його. И не спочили в своїй злобѣ и ненависти, аж доки не запровадили Христа на Голгофту и не прибили Його на хрест.

Ось таким являється Христос в св. Євангелію. Так чудесно змальовує воно з одної стороны любов Його Пресв. Серця, а з другої знова невдяку и злобу людську.

Таким самим є те Пресв. Серце й нынѣ, бо Христос все той самий „вчера, нынѣ и на вѣки“. И нынѣ Його Серце юайбôльшою любовю обнимас всѣх, и нынѣ кличе Воно, як колись: „Прийдѣть до мене всѣ втомленѣ и обтяженѣ, а я успокою вас“. Христос и теперь милосердиться над всѣми нашими нуждами и злidiнями та радо прощає грѣхи всѣм каючимся. А навѣть ще бôльшу любов окажує нам, як колись в Галилеѣ, бо себе самого дає в покорм у Пресв. Євхаристiї. — Та при том Його Боже Серце має и теперь дуже многих ворогôв. Ненавидять Його ще може бôльше, як колись жidовськi фарисеї. Радѣбы не тôльки розпяти Христа на хрестѣ, але навѣть зовсiм знищити Його, затерти в людськiй памятi навѣть Його Имя. И у нашом Пôдкарпатськом народѣ має Христове Серце много таких ворогôв. Се передовсiм тѣ, що чи свѣдомо, чи несвѣдомо пôдалися пôд команду — тих найзавзятѣйших противникôв Христа — як комунiстiв, схизматикôв, безбожникôв. И тому Христове Серце, хоч так добре й любляче, терпить и нынѣ много — много.

И щож робити нам? Треба нам старатися всѣма силами вôплатитися Йому любовю за любов. А щоби мы могли належно любити Пресв. Серце, мусимо стараратися належно пôзнati Його. А пôзнаємо Його найлѣпше из св. Євангелiя. Тому вчитуймося в ту св. книгу. А за тих, що не люблять Пресв. Серця, ненавидять Його, зневажають молѣмся словами самого Христа: „Отче вôпусти тiм, бо не знають, що роблять“.

Як чернець выганяв діявола. (Продовження.)

Страшний проклён був одвѣтом; -- потому: дай спокой з твоим Богом, я є причиною.

На дальшѣ запиты (вопроси) о. Теофила дався чути новий діявол іменем Яков.

Який ты Яков?

Отець дѣвчина.

Познѣйше довѣдався о. Теофил, що отець дѣвчина був лихим чоловѣком; свою дочку намовляв до нечистого грѣха; коли она не хотѣла, то прокляв єї. Признався також, що не вмер нагло, одержав св. Єлеопомазаніє, але оно не помогло, бо ще тодѣ высмѣвав священика. На судѣ Божом и се було бы прощене, як бувби не закляв своєї дочки. Се запечатало його вѣчну долю. Впрочом з своею чужоложницею знаходиться в пеклѣ и в своїй дочцї, та за нѣяку цѣну з неї не вийде.

Але мусите вийти з дѣвчина! Христос и Бог в Тройцѣ св. єдиний втрутять вас в пекло.

Ох! лише того нѣ!

О. Теофил змусив чужоложницю отця до говореня. Єї имя Мина, она проклята, бо жила грѣшно з отцем дѣвчина.

Мина страшно сердита була. Дуже часто плювала на св. Євхаристію висячу на грудях о. Теофила. Се робили и прочѣ діяволы. Всяка бриль, плюгавство выходило з бѣдної дѣвчина; ведра и начиня наповнилися тою нечистотою, смердячою матерією. Се природно не мож пояснити, щоб дѣвчина так много выдавала из себе тобѣ блеватини, бо уже тижнями нѣчого майже не ъла. А се трафлялося 10-20 раз на день.

Досѣ описана розмова не вѣдбулася так гладко, як тут подаємо. За один одвѣт о. Теофил нераз цѣлѣ години боровся, часто на вопросы гудѣніе, ревѣніе було одвѣтом, що тревали цѣлѣ години; тѣло дѣвчина напухло, ноги и руки стверднули як кам'янь, желѣзна постѣль, на котрїй лежала, погнулася аж до землї.

Бесѣду діяволів не так треба представити, що они устами дѣвчина говорили. Нѣ. Дѣвчина весь час лежала непритомно — уста мала замкненї.

Діяволы добре розпознавали св. мощи. Раз парох вступив до келії з мощами св. Тересы, про се не знав нѣчого о. Теофил. Як лише вступив до середини, діявол почав верещати: Проч з мощами св. Тересы.

Тут не є мощей — каже о. Теофил.

Якбы не було, то має той, котрий тепер прийшов до келії.

Страшний руک слѣдував, за кождым благословенем мощами св. Креста.

Дуже интересне, що діявол в ôдчуває власть, авторитет церковний; зглядом кожного настоятеля був упертый. Дуже сердився на пароха, на настоятельку монастиря. Настоятельку вдарив раз в лиці так сильно, що она полетѣла в кут келії.

Парохови все грозив: се в ôдпокутуєш.

Але не можеш ничего проти мене — в ôдповѣдає парох — Я є в руках Бога!

Чекай! Збунтую проти тебе цълу парохію. Покажу тобъ и тво му Богови, чим я є!

Що ты учиниш проти Всемогучого? Йому правда не годен я шкодити, але тобъ и церкви Його можу! Правда — знаєш, що сталося не давно в Мексику? Ми там справили Йому жаб'ячий бенкет Хто? Ви діяволы?

А хто другий? — хвалиться сатана. Все то мы учинили. Але ще дамося познати лѣпше. Луцифер наробить ще гôршоѣ бѣды святійшої Церкви.

За тиждень познѣйше, що острѣйше грозив парохови: почекай до кінця сего тижня — в пятницю пôмощуся!

Прийшла пятниця. По службѣ Божїй телефонично кличуть о. пароха до умираючої невѣсты. О. парох взяв св. Тайни, сїдає на своє власне авто и летить з великою скоростю. Заосмотривши умираючу св. Тайнами, вертає дуже осторожно памятаючи на погрози сатаны. Їхав поволеньки та поручав себе горячо свому Ангелу - Хоронителеви. Якраз доїхав до моста, що веде понад глубоку пропасть, як тут несподѣвано осෑялася густа мрака. — В слѣдуючої хвилї страшний траск, авто заїхало в поруча моста и то силою великою и се дивне, бо авто дуже помали їхало. Вôз рôзбився. Трѣскот — гук так був сильний, що роботник далеко працюючий почув и прилетѣв на мѣсце нещастя.

Отче! Яка бѣда сталася? Ви зраненї?

О. парох перестрашений вилѣзає зпôд румовища, ледви став на ноги. Роботник посадив його на своє авто и повїз до найближшого лѣкаря. Але Богу дякувати — крôm страху ничего не сталося. Вôд лѣкаря пôшли на парохію, тут нѣкого не було. Всѣ пôшли до монастыря, там удався и о. парох. Ледви що вступив в комнату, дався чути страшний смѣх: Ха-ха-ха! Ха-ха-ха! Якбы сатана хотѣв пукнути з радости.

(Дальше буде!)

о. Ю. Станинець:

Що було в Изѣ.

Много писалося и говорилося о Изѣ сими часами. Перед мѣсяцями розголошувано по селах Верховини, що на св. Недѣлю кождый має ити до Изы, хто хоче видѣти то, що ще в житю не видѣв.

Несвѣдомый народ и повѣровав, та з усѣх сторон горнуся до Изы... „видѣти чудо...“

Що величезный процент масы народа в Изѣ був несвѣдомый того, чого прийшов до Изы, або з цѣкавости ишов позерати то, що агитаторы розголосили о Изѣ, то ясно видно з вѣдовѣдей тих, що ишли туды. Люде чеснѣ, та вы чого идете до Изы? — Тать туда лише схизматиков скликають, звѣдає оден греко-католик. — „Ідеме — кажуть видѣти папу римського, бо говорять, що прийде соєднаніи вѣру.“ Іншѣ кажуть:... „идеме до Изы, бо там будуть епископи з цѣлого свѣта.“ З Россіѣ, Америки, Єрусалима, Австралії (Австралії — де не є анѣ одного попа схизматика, не то що епископа — примѣч. автора)... „идеме до Изы, бо там буде така гостина, що всѣ дѣстанеме доста ъсти, пити..“ .. „Ідеме церков одбирати..“ .. „Ідеме, бо кить перебираємо, то уніяты усѣ церкви мусять нам опять оддати и пристати ид нам, або статися католиками, а уніятов вже не буде..“

От, из высшенаведеных выповѣдей найлѣпше видко, що якими средствами агитовано и що многѣ не знали, чого идуть до Изы, або ишли надѣючися там неможливых дѣл. —

Але властво що святковалося в Изѣ? — Святковали 20 роцій ювилей того, як засудили пару людей за то, що розагитовані россійскими шпіонами оголосилися за схизму, бурили проти греко-католицької церкви, що мадярське правительство взяло, як переступок закона на охорону держави. Судилося се як дѣло в користь чужої держави, зачим в Россії схизма и царь були нерозлучнѣ дѣла, бо царь був и головою церкви. —

Тѣ люде, котрѣ були засуженѣ, то не суть мученики, як то говорили в Изѣ, але є то несвѣдома жертва людей, приведена на то чужим розумом и для чужих цѣлей, бо Россії не на тому залежало, щобы у нас укрѣпити „православію“, але щобы робити непокої в бувшої Мадярщинѣ для своїх політичних цѣлей. — Правдивої сего показала свѣтова вѣйна. —

Обвинено сих, як и много других людей по цѣлой Подкарп. Руси, котрих обвиняли за прихильність до Россії. И если були бы

батюхи не вжили Изы для своїх агитаційних и партійных цѣлей, то в походѣ — „мучеников“ — мало ити найбільше греко. катол. духовенства, котре було мучено и тягано по судах за „москофилство“ перед вѣйною и в вѣйнѣ. а не за „православію“. —

(Таж и мого отця ходили тѣгаючи жандармы и выслушовуючи, бо дочулися, що любить читати руськѣ книжки, хоть в „православії“ николи не мож було єго подозрѣвати, бо був все 100 процен-товым греко-католиком. Але підозрѣвали єго в шпіонствѣ для Россії и забрала од нас жандармерія всѣ руськѣ книжки, молитвени-ки, газеты и аж в Будапештѣ перецензурованѣ, що не суть шкодливѣ для державы, та на то выпустили и отца з суда. Та вже за се мав ити до Изы и стати в поход „мучеников“, и робити рекламу батю-хам? —)

На цѣлый свѣт гвалтують: „мучили нас, 38 нас сидѣло на лавѣ обжалованих и т. д.“ Нема що так чудоватися. Кожда держава має закон на свою охорону, и кожного, що хоть мало прогрѣшить проти него, карає єго, та так робили и мадяре боячися Россії. —

А може мадяре якраз од россійских царів навчилися сего ре-месла, котрѣ то царі були и головами россійської церкви, а котрѣ в гоненію греко. католиків можуть подати руку поганським царям перших христ. вѣків. — Россійскѣ царі-головы „православної“ цер-кви не 38 обжаловали и поставили перед суд, за то, що не хотѣли стати на схизму, але лише в 80-тих роках минувшого столѣтя бѣльше як 2 міліоны греко. католиків мусѣло выречися своєї вѣри під натиском царських багнетов. А котрѣ се не зробили, мусѣли утѣкати залишаючи свої роднѣ села, бо чекали их муки. —

Панове з Изы! - вы се добре знаете, бо подакторѣ з вас може и видѣли сѣ гоненія в Россії. Але мусите признати и то, що россій-скѣ греко. католики не грозили державѣ, а однак мучено и знищено їх з наказу царя россійского — головы церкви „православної“. Чому вы там не домагалися справедливости? —

На кѣнець коли вы так прославляєтесь, як „мученики“, — ци прий-шло вам на думку, що можете прославляти себе и як гонителї, бо кѣлько мученичої греко. католицкої крові проляли вы за послѣд-них 15 лѣт у нас на Підкрп. Руси? Кѣлько шкоды, кѣлько терору вытерпѣли од вас греко. католики у нас тогды, коли вже настала свобода вѣри. — Ци прийшло вам на гадку при походѣ до Изы, що не давно перед прославленем вашого „мученичества“, греко. кат. ду-ховник хотѣв служити св. Службу в Изѣ в греко. кат. церкви, так лише жандармерія охоронила єго перед вашим терором и од прав-дивого мученичества?...

Ци прийшло вам на думку, що в Ізѣ и тепер суть люде, котрѣ и тепер суть греко. католиками, але не смѣють пойти помолитися до своєї церкви, бо в Ізѣ ще и тепер достали бы то, що доставали в Копашньовѣ и других селах пару лѣт тому тѣ, що не хотѣли одречися своєї вѣры и пристати ид вам. —

Не забудьте, що народ памятає все, що претерпѣв од вас и не забуде вам того, що вы робили навѣть и коли вы прославляєте себе, як — „мучителїв.“ —

Лист з Бразилії.

Написав о. Йосафат Posa ЧСВВ. (Працював у нас 4 роки. Виїхав 25. III. приїхав 15. IV. 1934 до Бразилії, в Prudentopolis, щоби мъж нашим народом проповѣдати слово Боже. Й. Posa є родом з Бразилії. Лист подаємо так, як написав о. Posa. Наших монахів в Бразилії є до 17. Прим. Редакції).

Сл. Іс. Хр!

Prudentopolis, 12. V. 1934.

Простіть, що я так давно не відвідався. Я приїхав до Прудентополя ще 15. IV., але такий був несподібний до писання листів, що забарився аж до нині. Се знак, що чоловік вже зачинає старітися, тратить память і не „бірує“...

Ви певно цікаві, як мені їхалося і чи не мав ніяких пригод в дорозі, та що я тут в „Бранзолїї“ ділаю? — Роскажу „Вам вшитко за шоромъ“... Насамперед Вам скажу, що як потяг рушив з ужгородської стації, то я ще довго плакав по дорозі, майже цілий той день, але потім „ужекъ нѣть“! Найтяжче було в Чопі, як попрощався з Виспр. О. Протоігуменом і пустився сам в далеку дорогу неначе якийсь *relegatus*... Дуже прикро і сумно самому подорожувати! Я з дороги писав картки до Ужгороду і як щось важнішого мені притрапилось, то я про се в тих картках згадав. По дорозі я не задержався ніде, лише в Будапешті одну добу. Там житя дуже дороге, особливо як хтось приїде перший раз до Будапешту і не знаючи, зайде до якого готелю чи реставрації де сяк-так переночує та найстися, а потім мало що шкіри не злуплять з чоловіка. Або ті фіякри, авта, трегери! Часом ліпше, щоб їх не було! Але за те оглянув я там все, що найважнійше: „burg“, парламент, церкву св. Стефана і коронаційну, звіринник і т. д. До Загребу не вступав, бо як уже писав я іншим разом, на границі забрали серби мені пашпорт і відда-

ли аж на другій границі. Не хотіли дати побутового віза. За те приїхав я скорше до Риму і зараз того самого дня (19. III), як лише приїхав, мав нагоду бути в Св. Петрі на канонизації Св. Йосифа Котоленга. В Римі накупив я трохи образців, медаликів і вервиць, які св. Отець поблагословив і які мені тут дуже придалися; ще й забракло. — До Неаполю виїхав в суботу 24. III рано. Приїхавши там, удався я сейчас до агенції „Cosulich Line“, щоби взяти собі білет на корабель. По довгій сварці і доказуванню листом написаним по німецьки від агенції з Праги, який я на щастя мав при собі і в якім та агенція мені обіцяла помешкання і кост *gratis* в порті, але якого жадний з урядників не зрозумів, бо ніхто не вмів по німецьки. відвезли мене разом з іншими емігрантами автобусом до брудного і нехлюйного еміграційного дому, де ми чекали з годину, заки нам дали спільне приміщення в одній великій, повній смітя і порохів салі, де кромі ліжок і подертих та повних вошів і бліх та блощиць матрасів не було більше нічого... Заки нас до того дому відставили, то ми в агенції вже були пару годин перестояли... Потім нас завели до якоїсь їдалні на обід десь около 2-ої години і ми там знову сиділи і чекали щось пів години і ще на столі нічого не було. Тоді я встав і пішов шукати собі місця в якімось „albergo“ і перенісся там на свій власний кошт. Перебув я там два дни і заплатив за нічліг 20 лір за дві ночі. Був се маленький і дрантивий „albergo“ але за те чистий, вигідний і таний. Корабель мав від'їхати 25. IV і я мав бути в Неаполю лиш один день, але корабель спізнився з Генуї і приїхав аж 26. IV до Неаполю і тому я там мусів сидіти аж два дні. На жаль тоді була Квітна Неділя — в Італії держ. свято, і я не міг поїхати до *Romei*, бо роскопи того дня були замкнені і я не мав досить грошей (около 25 лір треба було). Але я видів Везувія дуже добре з міста і з моря і дим який з него виходить. Так само мішай Св. Януарія того дня не показували... На кораблі було досить чисто і гарно і їсти давали добре. Пасажирів було около 200 — самі майже італійці, які або їхали по перший раз або вертали — майже всі до Аргентини. Я правив Службу-Божу кожного дня, як був здоровий і пасажири приходили численно до сповіди і до св. Причастія. Тільки дивувалися *che razza di Messa è questa?* I я мусів їм потолкувати. На кораблі була одна скринка, в якій було все потрібне до Служби-Божої: *altare-portatile*, *pietra*, обруси, хрестик, свічки, чаша, ампулки, ризи, —кромі вина і анців чи остатій — власність корабля. Я був одинокий священик на кораблі і тому мусів часом парадувати. Три рази була на моїй Службі-Божій ціла корабельна

залога, в весь персонал, сам навіть капітан, всі урядники і офіціяли та всі пасажирі, а іменно: на Великдень, в Томину неділю і на Службі Божій за упокій одного моряка, який вмер на кораблі. Він нагло захорував на астму і на серце на другий день Великодних Свят і скоро стратив бесіду. Мене покликали до нього, як він уже не говорив, але ще був притомний. Я його трохи приготовив, дав йому розрішення і маслосвятіє і він зараз потім помер. Трупа не кинули в море, але зробили трумну, таки на кораблі, вложили його до неї і привезли до *Rio de Janeiro*, звідки відставили іншим кораблем „*Principe-ю Mari-ю*“, який вертав з Аргентини до Європи, до родинного міста Генуї.

(Дальше дуде!)

B. Щ.

Як човен серце.

*Як човен серце є моє
Бурлива філя в нього бе.*

*Як човен все воно тремтить
Розбитись може в кожду мить,*

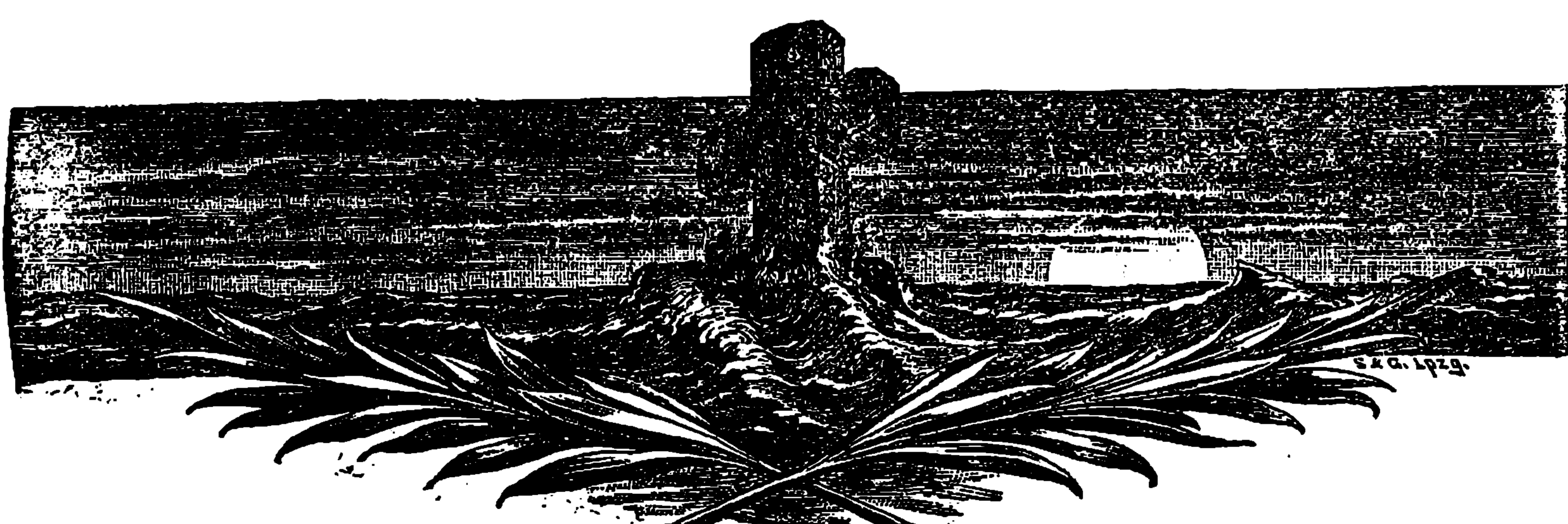
*Не дай пропасти, Спасе мой
Невжејс Іы спиш в триовоэъ съй*

*„Нъ, я не сплю! А ходы и спав —
Кого люблю, той не пропав.*

*Бо серце в мене не заспить,
Все за човном твоем слідить*

*Так не лякайсь! вôдважный будъ!
Через борбу до славы путь.*

*А в славу красшу й бôльшу всіх
Вберу тебе на небесъх.*

ИЗ ЖИТИЯ СВЯТЫХ

„Позирай на жиць примѣры святих отців, в них сяє правдивою праведністю и побожністю, а увидиш, як маленьке и майже ничим не є се, що ми робимо“. (Т. Кемпийський I. 18)

Св. Великомученик Прокопій.

Св. Прокопій родився около 282 р. Батько його був ревним христіянином, мати Теодозія поганкою. Зараз по рождествѣ умер його батько, а мати зачала виховувати свого сына в поганствѣ й віддала до служби на двбр императора Діоклетіяна (мучителя христіян).

Молодий Прокопій своєю вѣрностю позыскав для себе и императора. Вони його поставив своїм намѣстником в Єгиптѣ и зараз вислав, щоби там старався христіян наклонити до ідолопоклонства. Прокопій в дорозѣ мав видѣння. Се на нього так подѣжало, що вони прибувши до поблизького города Скитополя старався познати основи правди вѣри и зараз охрестився.

Прибув до Александрії уже христіянином. Жителі просили його, щоби побив Агарян и відобрали від них жены и их дѣти. Прокопій радо пристав на сесе и призвавши Господа Бога на помоч побив их и освободив их жены и дѣти з неволі. Коли вертав побѣдно до города, вийшли жителі йому на встречу, мѣж ними и мати Теодозія. Вона сказала, свому сынови Прокопієви, щоби вони подяковав божкам (ідолам) за помоч у побѣдѣ. Та Прокопій, вже ревний христіянин сказав, що правдивий христіянський Бог йому помог!

Теодозія почувши се, здивовалася и донесла о тѣм императори Діоклетіянови. Император зараз вислав другого намѣстника Юста, щоби зловив Прокошія, приневолив выречися вѣри Христової. Но Святый дуже любив Христа и не хотѣв сего зробити. Тодѣ Юст зачав його мучити. Привязали Прокопія за руки и ноги и його тѣло дерли зелѣзными гаками. По таких страшных муках майже мертвого занесли його до вязницї. В ночи зявилися йому два ангели и уздоровили його чудесно. Коли се другѣ увидѣли навернулися. Намѣстник тих всѣх наверненых сказав убити. Мѣж наверненими була и мати Святого, Теодозія.

За колько днѣвъ познѣйше Юст умер, намѣстником став Флявіян. Сей зачав знову страшно катовати невинного Прокопія за сю одну провину, що Христа любив. Прокопій переносив мужно всѣ страшнѣ муки, а коли мучитель Флявіян видѣвъ, що Прокопій не вѣступить вѣд Христа, приказав стяти йому голову.

Як се красно умерти за Христа, яке се щастя вѣддати за Спасителя свою голову, свое тѣло, свое житя. Який вѣнець положать на ту св. голову, що була стята за Христа?.. Як буде яснѣти та правиця стята за Спасителя?.. Як дорогоцѣнний камънь заблісне на людскому тѣлу каждый удар, кожде терпѣння. „Праведники засіяють як сонце“ (Маѳ 13, 43). —

Не жалуймо ничего для Христа. Може и нам треба буде стати в оборонѣ Христа и Його науки, Його церкви. Каждый найменший труд, найменший удар за Христа, за Христову церкву, уважаймо за золото, за діамант. **Св.Прокопій скрѣпи мою слабу волю, дай менъ вѣдваги Христа исповѣдати.**

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ Ю Л І Й

*Щобы з нашою любови до близкныхъ познавъ свѣтъ, що
мы учениками Христа.*

Любов до своїх близких се знамя Христіянина. Перед Христом не було анѣ в Ст. З. тої безкорисної любви. Люблили и тодѣ, але лише своїх добродіїв и приятелїв. Христос принѣс на землю мир и любов. Коли одходив то саме повторяв, любѣться, по том Вас познають, що вы мої ученики есте, коли будете мати любов мѣж собою (Йоан. 13. 35).

Нынѣ на свѣтѣ мало тої Христіянської любови. Націонализм неуладнаний (шовинизм) выпирає христіянську любов з людского серця. Та нынѣшня криза також робить людей скупыми, приневолює нас думати лише за себе и позерати лише на свої потребы. — Правдивий Христіянин стоить понад то, все у нього на першом мѣсцѣ є Христос, Його примѣр, Його заповѣды. Христова любов до близнього є непонята, нѣколи мы не годнѣ се належно зрозумѣти чому вони нас так полюбив. Його св. Раны суть доказом, яка любов горѣла в Його

Пр. Серцю до людей. А яке нещасне и опущене, грѣшне було то сотвореня, котре Христос полюбив. Не було на що позерати, не то, щобы любити такого нещасного грѣшника. Однак Христос нас полюбив. Се нам примѣр, щобы мы любили своїх ближнїх **безкорисною правдивою христіянською любовію**. Бо любити тих, що нам щось доброго зробили, до сього не треба христіянської любови, се з природної склонности мають и поганы.

Повиннъ мы любити своїх ближнїх з **вишшої спопуки**, тому, що кождый чоловѣк є сотвореный на образ и подобу Божу, має бессмертну душу, може бути спасеный, хочбы то був неученый чоловѣк. Хто позерає на ближнього так, оком вѣры, той буде дуже любити ближнього и то без выѣмку, хочбы вон був низшого роду и худобный. Перед Богом одежа, знання, походженя не мають значення. Бог не дивиться на шатя, але на чисте серце. Тому коли переходимо улицею и увидимо худобного чоловѣка, низького походженя и хочбы жебрака, збудѣм у себе любов до нього. И подумаймо, хто знає, чи той не буде высше у небеснїй славѣ, як я. Що є у людей высоке, мерзость перед Богом (Лук. 16, 15). Любѣм своїх ближнїх, як Христос...

НОВОСТИ

Чи Ви вже надіслали передплату? Єсли нѣ, то зробѣть се таки зараз!!! Жде Вас велика несподѣванка!!!

30 сел перейшло на Унію. На Волинѣ (Польща), де живуть наші братя, 30 сел зголосилося, що хотуть приступати до унії. Також и в інших селах почався рух до злуки з грек. церквою. Залежить тепер все від польської держави, чи буде підпирати, чи може перешкаджати.

В Ватиканськїй державѣ будують стацію для аеропланов. Св. О. Пій XI. дав розпорядження збудовати летну плошу,

щобы Ватикан державу зробити модернїйшою, котра вже має власну желѣзницю, централю телефонов и надавчу радіостацію. Справдѣ тяжко буде знайти мѣсце на аеропл. площи, бо Ват. держава маленька.

Одпуст Празника Серця Хр. у ОО. Василіян в Ужгородѣ відбувся дуже величаво. Передовсѣм можемо дуже радоватися тим, що не було такого чоловѣка котрий не сповѣдався и не причащався. Всѣх св. Причастій було до 2000, хоч се припадає на робучий день. Минулого року було лише 1400 св. Прич.

Выдавництво Чина св. Василія Великого в Ужгородѣ

поручає слѣдующѣ книжки своего изданія:

Мукачевский Паломник. Стор. 584.

Сей молитвенник содергитъ прекраснѣ молитвы и набоженства до Преч. Дѣви Марії до Пресв. Сердця Іисусоваго и святых Угодников Божих. Есть там чин усѣх церковных Богослужень, Пѣсни и мѣсяцослов з Пасхалиєю.

Цѣна оправленого примѣрника 16 Кч. з поштовою засылкою 18. Кч.

Молебенъ къ Святѣйшому Сердцу Іисуса и къ Пр. Дѣвѣ Маріи.

Содергитъ кромѣ двохъ молебновъ, дасколько пѣсней къ Пресв. Сердцу Іисуса и Преч. Дѣвѣ Маріи и Пѣснь благальну (супликацію). Печатана окремо рускими, а окреме латинскими буквами. Сторонъ 44.

Цѣна 80 гел., зъ поштою 1 Кч.

Énekes imafűzér Jézus szentséges Szivéhez és Szupplikáció az Oltáriszentséghez. Цѣна 60 гел. зъ Почтою 1 Кч.

Найсвятѣйшое Сердце Спасителя. Коротка наука для членовъ общества Найсв. Сердца Г. Іисуса Христа. Сторонъ 64.

Содержаніе: Исторія набожности до Пресв. Сердца Іисуса и ласки, которыя Іисусъ пріобѣдавъ почитателямъ Пресв. Сердца. Повинности для членовъ сего общества. Дасколько молитовъ къ Пресв. Сердцу Іисуса. Молебенъ къ Н. С. Іисуса. Дасколько пѣсней къ Н. С. Іисуса. Прочто почитаеме Н. Сердце Іисуса? Печатана окремо рус. а окремо лат. азбукою

Оправл. 3 Кч., брошур. 1·50 Кч, почт. засыл. 60 гел.

Девять-дневне набоженство до Найсв. Сердця Іисуса Христа.

Цѣна 80 гел. зъ поштою 1 Кч.

Рожанецъ до св. Рань або до милосердія Іисуса Христа.

Цѣна 40 гел. зъ поштовою засылкою 60 гел.

Крестна дорога. Окреме печатана рус. азб. и окреме лат. 14 корот. розважань о страстяхъ Христовыхъ. Цѣна 1 Кч зъ поштовою засылкою 1·40 Кч.

Отпустовѣ молитвы. Сеся книжочка содергитъ: Короткое поученіе о отпустахъ и дасколько молитовъ надѣлен. отпустами. Сторонъ 16. Цѣна 50 гел., а зъ поштовою засылкою 70 гел.

Засылается лемъ за готовѣ грошѣ або за послѣплатою (dobirka)

Листы и грошѣ треба засылати на адресу:

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковція улица число 54.

Листы изъ заграницы треба адресовать такъ:

Vydavničtvо Čyna sv. Vasilija Velikoho, Užhorod.
Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Evropa.

**Novinové známky povoleny
č. ř. p, 706—lvb—22**

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородъ

поручає слѣдуючѣ книжки своєго изданія:

„Молитвенник христіянскої родини.“ Составивъ о. П. К. ЧСВВ.

Форматъ 12×17, сторонъ 832, содергитъ:

Молитви повседневнѣ, утреннѣ, вечернѣ, въ часѣ Сл. Божоѣ, до Пр. Серця Іисусового, до Преч. Дѣви Марії, до Святихъ; молитви супруговъ, на всяку потребу, передъ и по Сповѣди, передъ и по св. Причастію, однустовѣ, о щасливу смерть, при недужихъ, за душѣ въ чистилищи, (мытарствѣ); науки для супруговъ. Чинъ Вечерни, Утрени, Ирмосы воскреснѣ и праздничнѣ, Божественна Литургія, тропарѣ и кондаки, воскреснѣ, дневнѣ, на всякѣ потребы, апостолы о усопшихъ, парастасъ, тропарѣ и кондаки 4-десятницѣ, 5-десятницѣ и празниковъ цѣлого роу. Акафистъ до Іис. Христа, Преч. Дѣвы, св. Николая, Параклісъ до Пресв. Богородицѣ, молебень до Найсв. Серця Іис. и Преч. Дѣви Марії, Пѣснѣ церковнѣ (всѣхъ 68), Супликація, пѣнь благодарственна, Пасхалія и календарь.

Цѣна оправленого примѣрника 20 Кч, зъ почтою 24 Кч.

Молитвенникъ для греко-кафолицкого руського народа. Составивъ о. Петро Котовичъ ЧСВВ. сторонъ 507. Издание II.

Содерганиe сеѧ книжки: Короткій катехизмъ; Молитви повседневнї, утреннї, Молитви вечернї, Молитви подчасъ Службы Божої, до св. Сповѣди, Молитви предъ и по Сповѣди, Молитви св. Причастію, Молитви до пресв. Сердца Іисусового чистоѣ Дѣвы Марії, Молитви до святихъ. Чинъ Утрени, Литургія, Чинъ Вечерни. Акафистъ до І. Христа, Акафистъ до Преч. Дѣвы Марії, Тропари воскресни и повседневни, Служба на всякое прошеніе, о усопшихъ, Тропари и Кондаки св. Четыредесятницы и всѣхъ празниковъ декретальныхъ. Кромъ сего есть: Пѣснѣ на Рождество Христове, Пѣснѣ въ честь св. Тройцѣ, Пѣснѣ въ честь Преч. Дѣвы и св. Отца Николая, Пѣснь благодарственная, Календарь цѣлого року и Пасхалія. Оправленый стоитъ 8 Кч, съ почт. засылкою 9 Кч.

„Skarb duši“ molitvennik dla molodeži sostaviv o. P. K. ČSVV.

format 7×11 storon 384:

Soderanije: Korotký katechizm; molitvý; povsednevnýja, utrennýja, večernýja, ž časi Služby Božoři, pered i po Spovidy, pered i po sv. Pričastiju do Návsv. Serdca Isusa i Pr. D. Mariji i do Svjatych; Čin Utreni, Večerni, Bož-Liturgija; Tropari i kondaki; voskresni, dnevni, različnych namirenij; tropari i apogtoly o usopších; tropari i kondaki četyredesjatnici i pjatdetjatnici. Tror. pari si kondaki prazdnikov cíloho roku: pisni, kalendar.

Оправленый стоитъ 6. Кч з почтою 7. Кч.

Да святится Имя Твое. Молитвословъ для молодежи. Стор. 223.

Печатаный окремъшно руськими а окремъшно латин. буквами. Содерганиe: Короткій катехизмъ. Молитви повседневнї, утреннї, вечернї, подчасъ Службы Божої, передъ и по Сповѣди, предъ и по св. Причастію, до Пресв. Сердца Іисуса, до Преч. Дѣви Марии и до св. Іосифа; Чинъ Вечерни, Утрени, Божественна Литургія, Тропари и Кондаки воскресни, на всякое прошеніе и о усопшихъ; Пѣснѣ на Рождество Христове въ честь Пресв. Тройцѣ, къ Пресв. Дѣвѣ Марії и въ честь св. Отца Николая,

Оправленый стоитъ 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч.

Memorie Harmat. Сторонъ 256. Змѣстъ сего молитвенника есть слѣдуючій: Mindennapi imádságok, katekizmusból, reggeli imádság, esti imádság, különféle imák, Szentségi imádságok: gyónási ájtatosság, áldozási ájtatosság, mise-imák, nyilvános Isteni szolgálatok, énekek a reggeli Istentiszteletből, a szent Liturgiából, a délutáni Istentiszteletből. Kiedészítő részek a nyilvános Isteni szolgálatokhoz: vasárnapokra, a hét napjaira, a nag ybőjti időszakban, a husvét-pünkösd időszakban, az állandó ünnepekre, különféle alkalmakra: a Szentlélek segítségül hivására, minden jókérés szándékára, hála adás szándékára, a halottak lelki nyugalmáért. Panachidán. Engesztelő ének a legméltságosabb Oltáriszentséghez. — Молитвенникъ переплетеный въ повполо тно стоитъ 5 Кч. зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.